

Иванъ Бѣлинъ се довлѣче до одъра въ другата стая и се тръшна върху него. Кжщата се залюлѣ, и той сякашъ потъна въ нѣкаква пропасть.

По навикъ стариятъ овчаръ се събуди рано. Излѣзе навънъ. Тѣнкиятъ сърпъ на месеца бѣше се спрѣлъ надъ чернитѣ баири. Бѣла свѣтлина огрѣваше двора. Но дърветата бѣха черни. Тѣмни сѣнки окржжаваха стрѣхитѣ и плетищата. Като че тръне бѣха забити въ клепачитѣ на Ивана Бѣлинъ. Главата му тежеше. Той не знаеше, где е билъ досега и защо не е на кошарата при овцетѣ си. Като помисли за овцетѣ, той си спомни всичко, що бѣ извършилъ презъ вчерашния день. И чакъ сега разбра, какво правѣше баба Бѣла снощи, когато той се върна отъ кръчмата. Тя седѣше на колѣне срѣдъ кжщи и не пѣше, а плачеше. И нареждаше имената на двамата му сина, умрѣли нѣкъде по бойнитѣ полета. И чакъ сега Иванъ Бѣлинъ усѣти, колко голѣмъ грѣхъ бѣ направилъ вчера.

Той се върна бързо вкжщи,

намѣри едно газениче, взе кибритъ и трѣгна къмъ стаята до овчата сая, гдето бѣше оставилъ вълчицата. Той отвори вратата, влѣзе въ тѣмното, запали газеничето и го издигна. На земята, простната и вкоченена, лежеше вълчицата. А до нея стояха дветѣ вълчета.

Едното спѣше, другото бѣше право. И това, което бѣше будно, се обърна и изгледа Ивана Бѣлинъ съ синитѣ си като мѣниста очи. Ржката на Иванъ Бѣлинъ затрепера и газеничето заподскача...

— Боже, прости ме! — зашепна стариятъ овчаръ. — И тя бѣ живина, и тя бѣ Твое създание... И майка бѣше, и деца хранѣше...

Йорданъ Йовковъ